

UVOD

OGLEDALO JE RAZBIJENO...

Godina 2010.

Juli je svom snagom zagrejao beogradski asfalt. Ipak, vrućina nije zadavala probleme samo stanovnicima ovog grada. I životinje su patile. I priroda je patila. Patile su i ulice, usamljene od podneva do večeri. Kiša... Iznenadna letnja kiša svakako bi dobrodošla jednom ovako napaćenom danu. Da rashladi prolaznike. Da napoji žedno cveće u parkovima. Da spere prašinu sa krovova. Ali, mehanizam prirode bio je poprilično mudar. Slavine oblaka je odvrtao kad nam je kiša bila najmanje potrebna. Vreme se pokvarilo. I vremena su se pokvarila. Ni sunce nije kao što je bilo. Ni oblaci, ni kiša, koje je ovaj grad bio žedan nedeljama.

Ostala je sama u kući te večeri. Letnji povetarac joj je, kao ludo zaljubljeni tinejdžer, kucao na prozor, uporno pomerajući zavese. Oblaci su opkoljavali nebo i sve je mirisalo na dugo očekivanu kišu. Bacila je pogled na zidni sat i shvatila da je vreme da pusti neku laganu muziku, da iz ormara izvadi novu svetloplavu haljinu, da svoju dugu crnu kosu pokupi u rep. Vreme da se sredi... Za sebe... Za Aleksandra. U stvari, više za njega, nego za sebe. Jer ON voli kada je njena kosa skupljena u rep i miluje njena leđa dok korača. Jer ON voli kako joj stoje sve nijanse plave boje, a posebno ta famozna svetloplava. ON

voli da njegova devojka lepo miriše... I da oblači kratke haljine, doduše, samo kada izlazi sa njim. Nataša je ustala sa svoga kreveta i mazno se protegnula, kao da se upravo probudila iz najdubljeg sna. A spavala nije ni popodne. Te, za nju ružne navike, rešila se odmah posle srednje škole. A nije spavala ni prethodne noći. Bukvalno ni oka nije sklopila. Dvadeset i četiri godine, koliko je i imala, mučila je muku sa nesanicom. Te nesanice nisu bile česte. Mučile su je samo pred neki važan događaj. Za nju, važan događaj. Ne za čovečanstvo.

Zevnula je, dugo i nimalo otmeno, jer se u istom trenutku i protegnula, tako da nije stigla da stavi ruku na usta. Postidela se, iako je bila sama, što njena desna ruka nije mogla u isto vreme da bude i iznad glave i preko usta. Bila je previše kulturna. Bolesno kulturna za 21. vek. Nakon protezanja i zevanja krenula je ka radnom stolu, pomalo nespretnim, pospanim koracima. Njen radni sto, zatrpan svakojakim preparatima za ulepšavanje, vapio je za knjigama, kao i žedni juli za kišom. Ruku na srce, taj sto je bio uredan, i ni najveći sitničari tu ne bi imali šta da prigovore. Na tom mestu dlaku u jajetu sigurno ne bi našli. Međutim, taj sto, taj njen radni sto, nije nimalo ličio na radni sto jednog studenta. Jednog, nekada dobrog studenta. Studenta koji je obećavao i koji je isto tako uredno slagao knjige umesto kozmetike, po tom istom radnom stolu. Prioriteti se vremenom menjaju, to niko ne može da porekne. Ona je nekada noćima društvo pravila isključivo knjigama. Nisu joj smetali ni vrućina, ni dosadni komarci koji su pokušavali da je dekoncentrišu, neumorno leteći oko njene glave. Ništa joj nije smetalo, jer su te knjige jedno vreme bile centar njenog sveta. Sveta ispunjenog desetakama, pohvalama od strane uglednih profesora i neprospavanim noćima. I upravo preko noći, njeni prioriteti su se izmenili. Došlo je do sudara svetova. Sveta nauke i sveta ljubavi. Kod takvih privatnih katastrofa čovek je uglavnom prisiljen da bira. Ili će levo, ili će desno – u sredini se tu retko ko snalazi. Ona je krenula levom stranom, stazom srca, koja je vodila sve dalje od tih knjiga, pohvala i desetki.

Nije umela da nađe kompromis. Nije umela da pomiri zaraćene strane. I nije umela više ni da se raduje svojim uspesima, jer je osećala grižu savesti prema Aleksandru. Njemu su smetale njene desetke, njeno štrebersko ponašanje, kako je on njeno učenje nazivao. I upravo tako je i došlo do sudara ta dva sveta. I upravo zbog toga ona je krenula levom stranom. Knjige je nisu kritikovale što ih zapostavlja, Aleksandar je to činio. Prioriteti su se promenili. Centar njenog sveta postao je ON. Noći je uglavnom provodila kraj njega, u toj istoj sobi, zatrpanoj knjigama. I nije je grizla savest. I nije ni smatrala da je skrenula sa pravog puta, jer je i sa Aleksandrom učila i dobijala ocene iz nekih praktičnih, životnih predmeta. Ocene su bile šarolike. Bilo je tu svega, osim desetki na koje je ona navikla. Učila je 'o ljubavi i strasti' sa istom onom požrtvovanošću sa kojom je nekada spremala ispite. Pa ipak, desetke su izostajale, što je nju samo još više teralo da se trudi. Uspevala je da se izbori i sa profesorima na fakultetu, ali sa Aleksandrom je to išlo malo teže. Knjige je zapostavljala, ali je i dalje bila štreber. Štreber u krevetu, željna desetke, k'o ovo sparno veče kiše.

Nataša baci pogled na zidni sat, koji se nalazio odmah iznad njenog radnog stola.

„Osam sati. Odlično!“, izgovori naglas, pa se blago osmehnu, kao da se zahvaljuje kazaljicama.

Imala je još sat vremena na raspolaganju. Šezdeset minuta, dragocenih kao penzioneru dinar pred kraj meseca. Nataša se nestrpljivim koracima spusti niz stepenice, držeći se obema rukama za stomak, kao da pokušava da umiri leptiriće u stomaku. Nije znala koliko ih ima. Niti da li se njihov broj smanjio ili povećao od njenog prvog sastanka sa Aleksandrom. Pa sve i da je bio samo jedan, golicao je njenu utrobu svojim nemirnim krilima. Bosa stopala su joj poigravala od uzbuđenja, dok je koračala prostranim dnevnim boravkom. Izgledalo je kao da pleše... Kao da neka nečujna muzika zadovoljstva pokreće njena mala stopala. Ušla je u kuhinju koju je obasjavalo ulično svetlo, ali ona je imala osećaj da je upravo zakoračila na po-

zornicu. Zaljubljeni ljudi često su skloni da svakodnevnicu pretvore u najlepšu predstavu, u kojoj se, kao u njenom slučaju, kuhinjske pločice pretvaraju u pozornicu obasjanu reflektorima. Nataša otvori frižider i uze flašu crnog vina, koju je čuvala za posebne prilike. Ona i nije bila luda za alkoholom, ali je volela neka njegova po nju lekovita dejstva. Opuštao je, smirivao je, njenu tremu je otklanjao poput mađioničara... Zbog toga je večeras posegnula za flašom. Želela je da bude 'potpuno kul' pred Aleksandrom. Pomalo nespretnim prstima otvorila je flašu, pa se pomerila korak unazad, kao da se vraća na osvetljenu pozornicu.

„Ovo je zaista posebno veče!“, izgovori ponosno, kao da se obraća publici u mraku, te se ponovo pomeri u stranu, dohvati čašu i napuni je do vrha. Činilo se da je bila veoma žedna. Žednija od jula koji je vapijao za kišom. „Sedam godina ljubavi! Aleksandar i ja... Sedam dugih godina!“ Odjednom je čula aplauz koji nije dopirao iz dvorišta, već iz njenog stomaka. Mnogobrojni leptirići aplaudirali su svojim krilima dajući joj do znanja da ih svake godine ima sve više. Bila je ponosna na sebe. Na tu čarobnu predstavu u kojoj je te večeri igrala.

Otpila je gutljaj vina svojski se trudeći da se ne namršti, dok je ledeno piće lagano klizilo njenim grlom. Uvek je zaoštajala u ispijanju alkohola. Čak su i osamnaestogodišnjaci bili napredniji od nje. Ponekad je to umelo da je obeshrabri, ali tešila se time da nijedan čovek ne može u svemu da bude najbolji. Krenula je ka prozoru, opijena uličnom svetlošću i blagim povetarcem koji je iz časa u čas postajao sve prijatniji. U polumraku otpi još jedan gutljaj vina, te podiže čašu uvis, kao da nazdravlja pristiglim oblacima. Pašće kiša. Ozbiljna kiša, činilo se. Takve kiše najčešće padaju samo onda kad sve živo obično izgubi volju za životom od vrućine. Tada se priroda potrudi da sakupi dovoljno oblaka koji će kišom obradovati ljude, ulice, zelene, i sve ostale površne ovog usijanog grada.

„Leđa me danima bole. To je znak da će pasti kiša.“

„Naoblačilo se, Stano. To je znak da će pasti kiša.“